

FOLK OG LAND

NR. 28 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 9. NOVEMBER 1963

LØSSALG 85 ØRE

Erik K. Kluge
Nils Juelsgt. 49 1A
0 8 1 0

ARMINIUS; NORGES BESYNDERLIGE KRIG EFTER KAPITULASJONEN

ET SAMMENDRAG AV VIKTIG DOKUMENTASJON SOM NÅ FORELIGGER

Koht har gitt avslørende skildringer i sin bok «Frå skanse til skanse». Her er han fotografert i 1940 sammen med Nygårdsvold.

I. ET STREIFTOG GJENNOM UTENRIKSMINISTER KOHT'S BOK «ERA SKANSE TIL SKANSE»

Hvis det norske etterkrigsoppjøret fra den seirende parts side var blitt bygget på straffelovens paragraf 98 om det som kalles høyforrederi, så ville det iallfall vært noen

sunn sans i det, skjønt det naturligvis heller ikke finnes dekning for det i de faktiske hendelser og forhold. Når denne paragraf ikke ble brukt, så var det fordi overtredelse av den ikke er ærerig og derfor ikke var tilstrekkelig til å slukke hevntørsten hos dem som ble skjøvet tilside under okkupasjonen. Historien er ellers full av slike overtredelser av paragraf 98, det som de makt-havende kaller høyforrederi. Ja, det er faktisk overtredelser av slike paragrafer som har ført statene frem til de styreformene de har i dag.

Men det norske etterkrigsoppjøret ble altså ikke bygget på slik overtredelse. Det gjaldt å diskriminere de politiske motstandere mest mulig, og så valgte man isteden paragraf 86. Denne paragraf gjaldt krigsforrederi, den gjaldt dette direkte å hjelpe fiendtlige tropper under krigshandlinger, enten med råd eller med død.

Som alle vet var det ikke noe slikt de norske NS-folk ble dømt for. De hadde i like stor utstrekning som andre norske borgere gjort sin innsats mens kampene i Norge pågikk, og bare i ett eneste tilfelle ble da også et NS-medlem stillet for krigsrett. Det gjaldt oberst Sundlo, som ble blankt frifunnet for noen form for krigsforrederi.

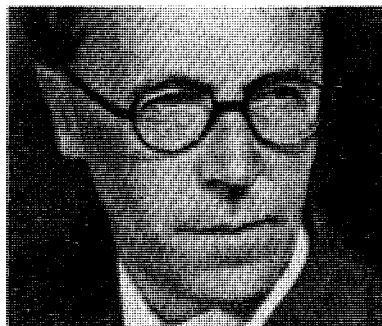
Det sier seg selv at når hele Norge er okkupert av en an-

nen makt, så er det ikke engang folkerettslig adgang til å straffe borgere i det okkuperte område for den politiske holdning de måtte innta innenfor det område som midlertidig er blitt en del av en annen stat. Også paragraf 86 innrømmet faktisk at så var tilfelle, idet den selv under krigshandlinger mellom Norge og en annen stat fritok dem for straff som var bosatt i denne stat og derfor var underlagt denne stats lover.

Men dette er naturligvis ikke den eneste hindring for at NS-folk kunne dømmes for forrederi etter paragraf 86. Denne paragraf taler om en krig hvori Norge deltar, og uansett hva de såkalte dommere i landssviksakene automatisk anførte om at tiltalte var klar over at Norge var i krig med Tyskland også etter 10. juni 1940, så er vel de fleste mennesker innerst inne nå på det rene med at Norge som stat ikke deltok i noen fortsatt krig. Ganske enkelt av den grunn at landets forsvarssjef med regjeringens bemyndigelse hadde undertegnet en avtale om å tre ut av krigen og ikke ta opp våpnene igjen så lenge verdenskrigen varte. En kan like godt si at Tyskland den dag i dag fortsetter verdenskrigen.

Det ville være den rene absurditet å hevde at Norge fortsatte krigen etter kapitulasjonen når en ser på det som faktisk foregikk etter denne. Forsvarssjefen selv nektet å forlate landet sammen med eksilpolitikerne, han oppfordret direkte de norske offiserer til å avgi æresord om ikke å kjempe mere mot tyskerne så lenge

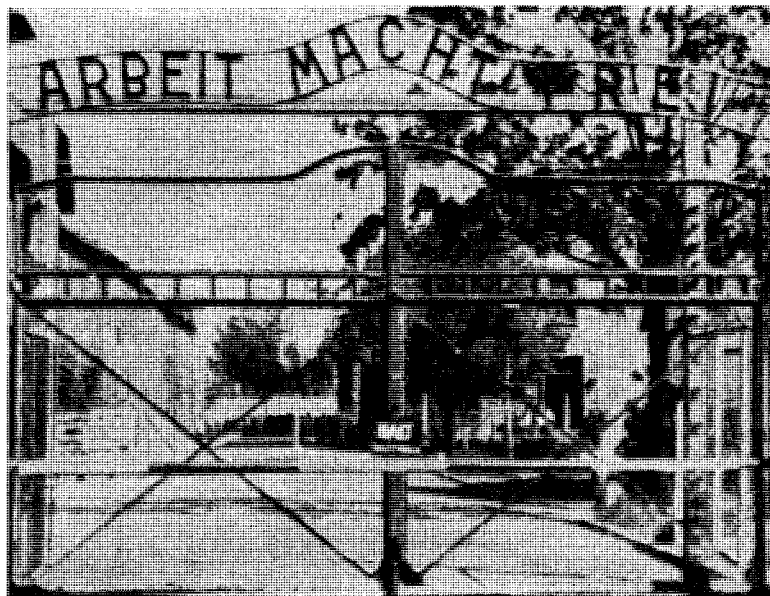
Forts. side 2

Selveste Terje Wold ville være igjen i det okkuperte Norge og bli fylkesmann i Troms.

LEGENDEN OM DE 6 MILLIONER:

Et nytt beleilig dødsfall

Inngangen til Auschwitz.

Takket være folk som blant andre den franske professor Paul Rassinier, blottlegges langsomt, men sikkert løgnen om de 6 mill. jøder som ble gasset ihjel i tyske konsentrasjonsleire. Til å begynne med ble det som kjent påstått at det var innredet slike gasskamre i nærmest alle de tyske konsentrasjonsleire, og når det gjaldt for eksempel Dachau ble slike «kamre» fremvist for nysgjerrige turister. Etterhvert lykkedes det å slå fast at «gasskamrene» var satt opp etter krigen for å underbygge propagandaen. Videre måtte selv de verste antinazister ansikt til ansikt med urokkelige bevis tilslutt offentlig medgi at noen gassing av jøder ikke hadde foregått innenfor det gamle tyske riksområde.

En måtte falle tilbake på leirene på den annen side av jernteppet, hvor man med sikte på å komme Vest-Tyskland tillivs villig forsynte betserne med «bevis» i form av forfalskede dokumenter, påståtte optegnelser av den henrettede kommandant i Auschwitz, Hoess, og åpenbart falske vitneprov. Professor Rassinier har i sine bøker lagt frem påvisninger av hvorledes disse forskjellige «bevis» er direkte motstridende og iallfall for en lang rekkes vedkommende bevislig løgnaktige.

I den berømmelige Eichmannsak kom man naturlig nok ikke inn på selve sakens kjerne, mere og mindre falske vitneprov beveget seg rundt periferien, og det ble gått ut fra som et aksiom at det hadde foregått drap på jøder i gasskamre i konsentrasjonsleirene. Også den mishandlede og isolerte Eichmann måtte i denne henseende holde gode miner til slett spill, men en vil legge merke til at det han snakket om var transporten av jøder til kon-

sentrasjonsleirene og ikke hva som skjedde etterpå.

Men nå så det endelig ut til at man skulle kunne komme sannheten nærmere og en gang for alle få slått fast hva som virkelig skjedde i det Auschwitz, som jo er fremstillet som hovedavlivningsstedet.

Konsentrasjonsleirens siste kommandant Richard Baer ble arrestert i Vest-Tyskland og prosessen mot ham og en rekke av vokterne i Auschwitz har vært bebudet lenge i den nydemokratiske presse i Vesten, den som så iberdig søker «sannheten», men riktignok bare den autoriserte.

Forts. side 6

Den første kommandant Hoess som ved galgens fot og i polsk fengsel skrev sine «selvbiografiske optegnelser», hvis ekthet forøvrig aldri har vært bevist.

Ruge ville ikke delta i «den fortsatte krig» etter kapitulasjonen og skjøv Fleischer foran seg. Her tar han avskjed med Trygve Lie.

Bokanmeldelser ved Siegfried:

Roman fra Bysants

Yngvar Hauge:
KEISEREN og INGERINA
Aschehoug.

Yngvar Hauge er på hjemmebane når han i en ny roman i år atter skildrer det fargerike og blodige spill omkring keisertronen i det gamle Miklagard, hovedstaden i det østromerske rike, som klarte å holde liv i seg helt til det ble erobret av tyrkerne i 1453. Handlingen utspilles en gang på 800-tallet med den unge keiser Michael og hans elskerinne Ingerina som hovedpersonene. Rundt dem grupperer seg en rekke interessante personligheter, som enkekeiserinne Theodora, hennes bror Bardas og stallmesteren Baselios, som etterhvert gjør det av med de andre og selv blir keiser. Michael har til og med gitt ham Ingerina som hustru for å sikre seg mot den maktglade og intrigante stalimester, men det forhindrer ikke at han blir myrdet av denne. Ved en skjebnens ironi blir imidlertid den eneste arving han etterlater seg Ingerinas sønn Leon, som etter all sannsynlighet har Michael som far.

Boken byr på underholdende lesning for den som liker ikke alt for historiske romaner. For Yngvar Hauge er en habil følgesvend i grenseområdene mellom historie og diktning.

Mikkjel Fønhus langs Skredalselvi

Mikkjel Fønhus:
EVENTYREREN FRA
SKREDALSELVI
Aschehoug.

Det er ikke for ingenting Mikkjel Fønhus er blitt den store dyrelivsskildrer i norsk litteratur. Ikke bare har han en fantastisk evne til å — vi hadde nær skrevet gjøre dyrene menneskelige, men han er også så velsignet trygg og norsk i språk og i naturoppfatning. Derfor lever da også bøker som «Der vildmarken suser», «Det skriker fra Kverrvilljuvet» (for en praktfull tittel) og «Trollelgen» videre ut over den ferske trykksverte.

I boken i år skildrer han en stor hannlaks på dens ferd i elv og på det store hav, troverdig og naturhistorisk korrekt som vanlig. Rundt denne laksen og dens fjerne forfar trekkes det så opp en spennende parallelhandling: En fredløs bonde mister livet i kamp med den store hannlaks på Sigurd Jorsalfars tid, og 800 år senere gjentar historien seg med en like dristig og uforsiktig engelsk laksefisker.

En ny god Fønhus.

God røverroman

Ian Fleming:
OPERASJON TORDENSKY
Dreyer.

En trenger avspenning imellom også, og Flemings bok om den britiske hemmelige agent James Bond er god sådan. Først og fremst fordi beretninger om hemmelige agenter er blitt godt stoff etter krigen, og dernest fordi Fleming jo både skriver godt og spennende og dess-

uten vet hva han skriver om. Foruten å ha offisersutdannelse og å ha arbeidet som journalist, tjenestgjorde han under krigen i den britiske marines etterrettingsvesen.

Dette er ikke den første boken hans om James Bond, men som forgjengerne vil den sikkert bli populær på alle hold. Forlaget forteller således at hans bøker både er president Kennedys yndlingslektyre og dessuten har fått bred og alvorlig omtale i Moskva, hvor en ikke setter pris på så effektive vestlige agenter, selv ikke i romanene.

Roman fra det Oslo som var

Carl Hambro:
FRELS OSS FRA DET
GODE —
Aschehoug.

Den som er glad i Oslo, fortrinnsvis det Oslo som var, vil sikkert finne meget å glede seg over i Carl Hambros nye roman, og bør altså ikke la seg skremme av den noe blasfemiske tittel. Det er forresten temmelig uforståelig hvilken dekning det er for den i boken.

Noen vanlig roman dreier det seg forøvrig heller ikke om. Det er ingen sammenhengende beretning, men en rekke erindringsglimt hos en ung gutt, et «bedremannsbarn» fra beste vestkant, fra han gikk i småskolen og til han har tatt artium.

Forlaget sier på omslaget at «hele romanen er preget av det engelskmennene kaller «understatement», med en underliggende bunden varme og mange glimt av fin ironi, som lokker leseren til å lese mellom linjene og følge antydningene videre». Og da så.

Det som i første rekke interesserer oss er den varme kjærlighet til byen og barndomsmiljøet som preger boken. Stemningen fra byens gater og omegn er tatt på kornet og hele Oslo-atmosfæren er fanget inn med åpne sanser.

Selve oppbyggingen av romanen med de springende glimt av ikke kronologiske erindringsbilder kan virke uvant og kanskje også imellom irriterende. Men det gjør jo alt nytt, så det er ikke sikkert det er Hambros feil.

MALERARBEIDE OG RENGJØRING UTFØRES

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid: kl. 19,30.

HUSK HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

NORGES —

(Forts. fra s. 1)

verdenskrigen varte — noe som naturligvis avskar dem adgangen til med æren i behold å søke ut av landet for å delta i eksilpolitikernes private britiske krigsfilial — han gikk i overenskomsten med på å fremme den videre tyske krigføring ved forskjellige tiltak, og når det gjaldt de eneste intakte gjenværende norske tropper, som ingen kontakt overhodet hadde med krigshandlingene, så gikk han med på at disse via fylkesmannen i Finnmark ble stillet under tysk kommando for sammen med tyskerne å delta i fortsatt nøytralitetsvakt eller eventuelt — vern mot russerne. Det dreiet seg om to infanteribataljoner og ett batteri.

Ingen normalt utrustet norsk offiser — eller andre for den saks skyld — kunne naturligvis etter dette falle på den forrykte idé at krigen skulle fortsette slik rent generelt mot de egne forbundsfeller i Øst-Finnmark.

Vi skal senere i denne artikkel komme tilbake til forholdene med det tysk-norske våpenbrorsskap i Øst-Finnmark. Men først skal vi se litt på dette at eksilpolitikerne faktisk på mange måter har måttet innrømme at det ingen statlig krig var etter kapitulasjonen.

Først og fremst var det naturligvis dette at ikke bare forsvarssjefen valgte å bli tilbake i Norge og dermed å unndra seg den selvfølgelig plikt til å bli med over til England «for å fortsette krigen», men at også landets daværende kronprins og nåværende konge lot protokollere i statsrådprotokollen at han kunne tenke seg å følge forsvarssjefens eksempel. Dette lar seg selvsagt ikke bortforklare, og opprettholdes påstanden om den fortsatte krigføring, så betyr det også de alvorligste anklager mot landets nåværende konge.

Vi har også en rettsavgjørelse i en krigsrettsak mot en norsk offiser (ikke NS-medlem) som ikke hadde etterkommet en anmodning fra den såkalte Londonregjering om å komme over til England. Hvis det hadde dreiet seg om en krig hvori Norge deltar, som det heter i loven, så er det selvsagt at vedkommende offiser uten videre kunne beordres til å utføre det arbeide stillingen innebar, men det er ganske karakteristisk at regjeringen ikke påberopte seg noen slik rett til å kommandere norske offiserer i den krigen de sier de førte. Saken gikk til Høyesterett, idet påtalemyndigheten anket da offiseren ble frifunnet. I dommen som ble avsagt 22. mars 1947 og som forøvrig også førte til frifinnelse, refereres påtalemyndighetens ankeerklæring. Og

Verdifulle tyske bøker

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE kan nå levere en rekke høyst interessante tyske bøker. Erfaringsmessig får vi alltid mange bestillinger like opp under jul og det vil da ofte være vanskelig å effektivt bestillingene før årskiftet. Vi ber derfor våre mange bokvenner om å være ute i god tid i år. Noe stort lager av de enkelte bøker kan vi ikke sitte med, men når det

akkurat dreier seg om juletiden, vil bestillinger likevel kunne effektueres i løpet av en ukes tid.

Hvis bøkene betales forskuddsvis ved bestilling sender vi dem fraktfritt, ellers må vi ta pengene i oppkrav og da vil det påløpe porto og gebyr.

Her er noe av det vi har å by på:

Prinz Friedrich Christian zu Schaumburg-Lippe:
Dr. Goebbels. Ein Porträt des Propagandaministers.
Kr. 32,—.

Forfatteren var ikke bare adjutant hos minister Goebbels, men var også rent menneskelig nær knyttet til ham. Utdrag av boken har vært gjengitt i **FOLK OG LAND**.

Sir Oswald Mosley: Ich glaube an Europa. Kr. 18,—.

Forfatteren krever et intimt europeisk samarbeide under streng ivaretagelse av de enkelte folks kultur i et europeisk-afrikansk økonomiområde. Han er motstander av Atlanterhavssamarbeidet.

J. G. Burg: Schuld und Schicksal. Europas Juden zwischen Henkern und Heuchlern. Kr. 35,—.

Boken som har vakt oppsikt verden rundt og har vært omtalt bl. a. i **MORGENBLADET** og **VERDENS GANG**.

Paul Rassinier: Zum Fall Eichmann. Was ist Wahrheit? Kr. 18,—.

Walter Warlimont: Im Hauptquartier der deutschen Wehrmacht 1939-1945. Kr. 65,—.

Georg Haas: Brände an der Oder. Kriegsberichte der Waffen-SS. Kr. 18,—.

Georg Haas: Und gaben die Hoffnung nicht auf. Ditto. kr. 18,—.

Fortsettelse av foregående.

David L. Hoggan: Der erzwungene Krieg. Kr. 85,—.

Det store og epokegjørende verk av en amerikansk historiker om krigsskylden m. v.

Peter H. Nicoll: Englands Krieg gegen Deutschland. Kr. 65,—.

Annet bind i serien om krigsskylden er skrevet av den britiske historiker og prest Nicoll.

Hans Grimm: Warum — woher — aber wohin? Kr. 27,—.

Denne kjente bok er kommet i et samlet opplag på 51.000 og handler om tiden før, under og etter den historiske Hitlerpoke.

Folk og Land's Boktjeneste

Postboks 3214, Oslo — Postgiro 164 50

Ei syndetavle

På Eidsvoll var Nikolai Wergeland ein av dei ivrigaste motstandarane av alt som kunne føra til oppattning av den dansk-norske unionen, serleg då valet av prins Kristian Fredrik til norsk konge. Ei tid etter opphaldet på Eidsvoll sette han seg fyre å samla alle klagemåla mot danskane i «ei syndetavle». Titelen på boka var: «Om Danmarks politiske Forbrydelser mod Norge».

Ei slik syndetavle hev eg tidt sakna i samtale og ordskifte med motstandarar og tilhengarar av det norske «rettsoppgjøret». — Ein fær slengt i seg korleis «nazistane» gjekk ærend for fienden, og av den grunn var landssvikarar. Vidare forsømer dei ikkje å hauga all skuld for sjølve krigsulukka over på

tyskarane, liksom også tyskarane var åleine om konsentrasjonslæger, gasskammerdråp og krigsbrottsverk i det heile.

No veit dei fleste av oss ikkje so lite om både krigsførsle og rettgang på den andre sida. Men me gjeng ikkje med detaljane i hovudet. Ei stutt opprekning av dei viktigaste hendingar under og etter krigen med naudsynte tal og data, ville vera svært bra å ha i bakhand. For sume omstridde spørsmål ville kjeldetilvisning gjera seg godt, serleg med å visa til engelske, amerikanske og franske krigshistorikarar.

Ei slik handbok måtte vera grei å stoppa munnen med, på dei som enno held hetsen ved like mot oss NS-folk. Kunne ikkje Alexander Lange ta på seg å skriva ei slik syndetavle? **A. F.**

Forts. side 7

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Englevingene spirer

Det er pussig å legge merke til hvor fine på det både de enkelte presseorganer og pressens faglige utvalg plutselig er blitt, spesielt når en av konkurrentene om løssalget har kommet først med usømmeligheter og sykt sensasjonsjag.

Så opplever en da for eksempel i disse dage det forbausende, at dette pressens faglige utvalg, med representanter for de aviser som ikke klarte å hamle opp med VERDENS GANG da det gjaldt å servere leserne tilfellet Lindstrøm tilstrekkelig sensasjonspreget, med ville hyl og i moralens navn kaster seg over den fremmelige kollega. Nå er det ikke ende på den aktsomhet en kan kreve av pressefolk: ikke må de intervju folk som i en eventuell retts sak kan komme til å bli innkalt som vitne, ikke må de forhåndsdømme siktede, og det er i det hele tatt ikke måte på hvor forsiktig en skal være enten det nå gjelder en byråsjef som er kommet ut på viddene eller for den saks skyld en brutal rovmorder.

Det er naturligvis ikke til å undgå at NS-folk minnes den skjebne de i sin tid fikk, hvorledes denne dypt moralske presse opptrådte under det såkalte «rettsoppgjøret», da den år ut og år inn med formelige frydeskrik slepte anstendige menneskers navn i sølen, slo opp løse påstander som beviste kjennsgjerninger, og detaljert gjengav løsaktige og uholdbare tiltalebeslutninger, mens den ikke hadde mange linjene tilovers da det gjaldt å beriktige forhåndsdømmene som en idag tar slik avstand fra.

Dette er noe som så mange av oss har erfaret at det ikke skulle være nødvendig å belyse det nærmere, men la oss for ordens skyld gjengi hva oberst Sundlo skriver i sin detaljerte beretning om «Narvik 1940»: «Når dette ikke er så kjent som det burde være, er forklaringen den, at vårt lands presse var svært så romslig når det gjaldt å rakke meg til som «forræderen fra Narvik», før min sak var retslig belyst, men overordentlig sparsom på spalteplassen når det gjaldt å fortelle leserne at jeg var frikjent».

Men på bakgrunn av dette er det altså uhyre gledelig å notere seg de moralske fremskritt, og hvor uhyre tertefine alle disse pressefolkene er blitt, disse som i hine dage altså så beredvillig ydet sit bidrag til uanstendigheten. Nå gjelder til og med omsorgen bare én utro statens tjener, mens det dengang dreiet seg om titusener på titusener av menneskeskjebner.

Vi gratulerer herrene med omvendelsen, selvom den altså i noen grad står i brødnidets tegn.

Det er forresten ikke bare pressens menn som nå later til å ha tatt skjeen i en annen og bedre hånd. Også påtalemyndigheten ved selveste riksadvokaten er blitt mild og menneskevennlig og vil ingen synders død. Og en må vel si at det virkelig er noe til omvendelse når den riksadvokat Aulie som så iherdig og frydefullt jaget NS-folk i sin tid og såvisst ikke sparte på siktelser og arrestasjoner nå ikke engang har hjerte til å sperre inne den havarerte byråsjef så tidlig at han ble hindret i å dekke sine spor.

En får altså si at det går fremover. Snart spirer vel englevingene også på Arntzen og på Terje Wold, for å nevne noen av den hårde hånds menn fra dengang moralen og anstendigheten ikke ble så omsorgsfullt varetatt som nå.

Kahrs Budde
er død

Vi har fått det sørgelige budskap at fhv. overrettsakfører, kaptein og meget mere, Kristofer Kahrs Budde er død, 77 år gammel. Under en alvorlig trafikkulykke for noen år siden fikk han en knekk som han senere har hatt vanskelig for å komme over, og nå er altså også han borte.

Kahrs Budde var en mann med omfattende og store kunnskaper, og han har da også gjort en helstøpt innsats på mange felter av samfunns livet. Således har han vært kontorsjef i Røyken kommune, fungerte som borgermester i Drammen og var nesten sorenskriver på Toten da han som sorenskriverfullmektig tjestgjorde hos sorenskriver Johan Castberg, som så å si alltid oppholdt seg på Stortinget. Ellers har Kahrs Budde drevet gårdene Store Ekeberg og Store Brenningen (i Maridalen) og dessuten vært inspektør i Bankinspeksjonen, så hans interesseområde var omfattende. Under okkupasjonen var Kahrs Budde rådmann i Bærum, hvor han gjorde en stor innsats til fordel for kommunen og dens skattytere.

I det arbeide Forbundet nedla for å få revidert den urett som ble begått på politisk basis under «rettsoppgjøret» var Kahrs Budde aktivt med fra første dag. Uforferdet og uten å sky vanskeligheter og ubehag gjorde han i de første år en stor innsats for den sak vi kaller vår. Han var også en god venn av vårt blad.

Kristofer Kahrs Budde hadde det ikke alltid så lett, men gjennom vanskeligheter og motgang bevarte han sitt gode humør, sin vennsælhet og det muntre blikk i øyet.

En god kamerat er gått bort.

HVA SLAGS ?

Det spesielle patriotorgan VERDENS GANG skriver om de nordmenn som stakk av til England under verdenskrigen — Englandsfarerne — at «mange av dem som kom seg over, gjorde en ypperlig innsats i de norske styrkene».

Det var som kjent ingen norske

Quislings jordbrukspolitik

I lang tid har det vært kjent at gårdsbrukene i Norge er gjennomsnittlig meget mindre enn i andre land i Europa. Gårdsbrukene i Norge er ikke småbruk, men heller dvergbruk i forhold til andre lands bruk. Dette skaper store vansker for lønnsom maskinell drift. En utvidelse av de mange for små bruk har derfor vært aktuell i lang tid, og politikerne har snakket om det, men aldri gjort noe særlig for å øke brukene. Da bøndene under første verdenskrig ble stadig mer misfornøyet med venstres jordbrukspolitik, ble en småbrukerbevegelse satt igang til politisk motvekt.

Tyve mål jord var nok til en småbruker, sa man da. Da så Landmandsforbundet i 1921 opprettet Bondepartiet og omdøpte Landmandsforbundet til Norges Bondelag, fikk vi til motvekt Norsk Bonde- og Småbrukerlag. — Disse altfor små bruk kan ikke underholde en familie. Derfor må de ha hjelp og bidrag fra politikerne, som på sin side ikke har noe imot å støtte de små bruk på forskjellig måte, for det betyr stemmer til vedkommende politikere. På den måte har man i årevis understøttet en irrasjonell jordbrukspolitik.

Da krigen kom i 1940 og det måtte skaffes mere mat, ble det nødvendig å forandre jordbrukspolitikken. Bøndene var nedtyngt av gjeld etter pengekrisen i 1920-30 årene. Husk på Bygdefolkets Krisehjelp. Under krigen ble det en av Quislings viktigste oppgaver å sette slike priser at bøndene atter kunne få penger mellom hendene og øke matproduksjonen. Quisling valgte Th. Fretheim som jordbruksminister, og han gjorde godt arbeid, støttet av hele NS.

I 1943 tok man opp forslag om å utvide gårdsbrukene. Planen ble utarbeidet av J. Kr. Törnøe i den såkalte Tiltakskommisjon. Planen passerte Bondesambandet og Landbruksdepartementet, og i 1944 opprettet Quisling et spesielt kontor for øking av brukene, med tidligere fylkesmann Astrup som leder.

Quisling gjorde ikke forskjell på folk. Kontoret stod til hjelp for alle — jøssinger så vel som NS. Quisling og hans administrasjon hadde også sørget for at bøndene hadde tjent de nødvendige penger til å gå igang med å utvide brukene, og den økede produksjon var etter planen sikret slike priser at det ville lønne seg.

styrker som ble satt inn, bare frivillige nordmenn i britiske styrker, så det kunne være interessant å få vite hvilken «ypperlig innsats» som ble gjort. Var det på ekserserplassen i Skotland?

Men da den såkalte regjering kom hjem fra London, opphevet de planen og la ned kontoret i likhet med så meget annet nyttig og godt som ble satt igang av Quisling.

Nu har Halvard Eik a, formann i Norges Bondelag, holdt foredrag i Stadsøkonomisk Forening, referert i «Nationen» 1. oktober 1963. «Taleren fremholdt at bruksstørrelsen er den største hindring i rasjonaliseringsprosessen. — Strukturen er norsk landbruks achilleshel og blir det i enda større utstrekning jo mer vi tar den moderne produksjonsteknikk i bruk og jo større krav vi hver for oss stiller til levestandard og levevilkår, sa han. Derfor må tiltakene med sikte på å styrke produksjonsgrunnlaget på det enkelte bruk ha klar prioritet i landbrukspolitikken».

Dette er sannferdig tale. Men dette viste Quisling og Fretheim alt under okkupasjonen og handlet derefter. Siden har man for det meste snakket om de for små bruk og flukten fra jorden til byene øker og skaper bl. a. husnøden. Så tigger man om litt bidrag her og der, og politikere vil gjerne skaffe det som vederlag for din stemme ved valget. Men folk som ikke trenger bidrag har mindre interesse.

Odelsgutten.

Hva skal vi velge?

Til nærmere belysning av det standpunkt FOLK OG LAND i årrekker har inntatt til NATO, kan det ha sin interesse å nevne en kronikk av oberstløytnant E. Fjærli i *Morgenbladet* for 17. oktober. Oberstløytnanten omtaler i denne kronikk en bok som er kommet i Danmark av Erling Bjøl: «Atomvåpne og fremtiden» og slutter sin omtale slik:

«Bjøl reiser spørsmålet: Skal vi velge «NOTA-løsningen» (10 fingre på én avtrekker hvor USA kontrollerer sikringen), en «Europeisk løsning» (franske A-våpen), eller en «nordisk løsning» (basert på at svenskene lager A-våpen, hvilket vi vet de er i stand til, selv om de benekter å ha slike hensikter).

En gjør vel i å tenke det over. En epoke er slutt, og en ny begynt».

Og når han trekker denne slutning, som faller sammen med FOLK OG LANDS, så er det fordi han på forhånd har stillet seg det spørsmål «Vil USA sette 50—100 millioner amerikaneres liv på spill, og hele sitt samfunnsapparat på spill for å berge Tyrkia, Hellas — ja, Danmarks eller Norges nasjonale selvstendighet? Vil de gjøre det for å berge Vest-Europas politiske frihet? Er de villige til å ta atomkrigen så lenge USA selv ikke er direkte truet».

Reise til det sydlige

Kitty Lange Kielland: Torvmyr, Time. (I Nasjonalgalleriet).

V.

Stengjerdene innrammer den fruktbare, tildels taregjødlede morenejord. Jærens hellige fugl, viben, svinger seg i brå kast muntert over disse et virkelig arbeidende folks slagmarker. Nå er jordbruket nesten mekanisert tvers igjennom, så Alexander Lange Kiellands ravn i «Torvmyr» ville nå ikke kjenne seg igjen. Hans søster, malerinnen Kitty Lange Kielland, ble kanskje den egentlige oppdager av Jærlandskapets melankolske rytme. Hun skildret især de ødslige myrer og sandstrender omkring Ognå og Time, er det sagt. Slik så en torvmyr på Jæren ut i 1880, og denne skildring inspirerte Kitty L. Kielland til det berømte maleri «Torvmyr, Thime 1882»:

— Høit over Lyngsletterne fløi en gammel fornuftig Ravn. Den skulde mange mile vestover, helt ut til Havkanten, forat grave op et Svineøre, som den hadde gjemt i den gode tid. Nu var det sent paa Høsten.

— Den kunde mindes fra sin Ungdom — det kunde nu være nogle Vintre siden —, da var her netop Plads for en dygtig Ravn med Familie: Lange, endeløse Lyngvidder, Hareunger og Smaa-fugl i massevis, Edderfugle i Stranden med store deilige Æg, og saa meget av alslags Delikatesser som man kunde ønske sig.

Nu var her Hus ved Hus, gule Agerflekker og grønne Sletter og saa knapt for føden, at en gammel hæderlig Ravn maatte flyve milevis for et lumpent Svineøre. — — — Gjennem den tette Regnluft gled den hurtig og sikkert; den skimtede allerede den

hvide Krans af Brændingerne langs Kysten. Da blev den opmærksom paa en stor sort Flade som bredte sig nedenunder. Det var en Torvmyr. — — — Her var omtrent som i gamle Dage — øde og stille. Hist og her hvor Bunden var tørrere, groede der lidt kort lyng og enkelte sivdotter. Myrfiblerne vare afblomstrede, men paa de stive Straa hang endnu en og anden Dusk — sort og sammenkladdet av Høstregnet, ellers var det fin, mørk, smuldret Jord — vaad og fuld af Vandpytter; — graa forvredne Trærødder stak frem, flettede ind i hinanden som et knudret Net. — —

Det slo mopedisten at jordbrukets moderniserte Jæren er imponerende. Avkastningen ruver i Norges-statistikken. Baby Kielland Kiær skriver om sin tippoldefar — agent Kielland, at han, som hennes far Alexander siden, hadde for vane å dra ut på Jæren til en av gårdene for å fiske laks og ørret — agenten hadde to svære danske hester foran vognen. Disse hestene var så meget større enn de små jærhestene, at det var bare med den yderste vanskelighet de kunne komme inn i stallene på de små uskyldige jærgårdene, og en av bøndene mumlet forarget: «Me ha'kje bygd stall for elefanter!»

En av mine første ciceroner var den beleste og vitale Lende Njaa. Han kjørte meg rundt til fremgangsrike menn forat jeg kunne tale Folk og Land's og tale Forbundets sak. Lende Njaa lignet alle de andre jeg møtte i det at åndslivligheten er på topp og de

flittig besøkte bokhyller store og kvalitetsbetonte. Norge er et langstrakt korsstingsbroderi: Hans hustru er søster av Johans og Torgeir Lognvik. Likesom en bror til professor Tronstad som falt i dramaet på Syrebekkestøylen, nettopp nu har hatt min unge, stolte setter «Træff» i løstjakten.

— På spørsmål om det var noen ørretrugger igjen, svarte Lende Njaa at det store plask ennå kan høres i visse små jærvann — — —

Åndslivlighet, ja. Den begynner tidlig på Jæren! Audax (Per Vogt) i *Farmand* var i juni 1962 inne på dette tema: Han påpekte at det for en tid siden var en Jærenskole. Audax hadde den oppfatning at begavelse, flid og utnoldenhet har en særlig evne til å inngå nyttige forbindelser blant sunnmøringer og ærbuer. Hva artiumskarakterene angikk valgte han å stille opp en gruppe av hva han kaller utpreget «Vestkant»-skoler i Oslo, inkl. Vestre Aker, en gruppe fra østsiden, inkl. det gamle Østre Aker, og endelig alle skolene i et helt Vestlandsfylke, nemlig Rogaland, altså også Jæren. Rogaland-«kretsen» har flest elever av disse gruppene, vel 550 eller ca. 200 flere enn Oslo V og Oslo Ø.

På Jæren med omegn strøki alt 4 — fire elever, mindre enn 1 pst. — Oslo V. hadde en strykprosent på 7. Oslo Ø. 2,5. — Hva preseteristene angår — var forholdet det omvendte. Rogaland fikk ialt 21 slike, eller meget nær 4 pst., mens Oslo V. hadde akkurat 0, og Oslo Ø. 6, tilsvarende ca. 1,5 pst. — — —

Mest undervist om det uutsigelige på Jæren, dens sjel, jord og planter ble jeg av Nils Kalberg. (Ved siden av Erling Kvasdheim og frue).

På Kalberg, Kvernaland, i nærheten av den berømte fabrikk for ploger, svanser m. m. — har Nils Kalberg skapt den mest konsentrerte hage

Forts. side 6

Kalberg, Kvernaland, Jæren.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

— Vel, sa «bankieren» og tok en slurk av sliwowitzflasken. — Du kan gå opp og lete etter venninnen din.

— Det blir det ikke spørsmål om, dukken kan ikke gå alene, her er det ikke en kjest som vet hvem som er arrestant og hvem som er vokter, protesterte Oskar skeptisk. — Vi blir ialfall med.

Fru Pecha ville meget heller ha gått alene, for hun vet for det første ikke om hennes mor vil gå med på å spille prostituert, og for det annet lurte hun på om ikke denne «lette pike» ville være for gammel for Jenda. Oskar og Jenda har imidlertid alt hengt seg på henne og marsjerer nynnende opp sammen med henne.

Denne nasjonalkomite holdt kontor i Stephangasse i over to måneder og havnet så komplett, bortsett fra doktor Braun, i en selle i politipresidiet. De attester for nasjonal holdning som disse forbrytere hadde utstedt beholdt imidlertid besynderlig nok sin gyldighet.

Annen etasje er bestemt for fangene. I skoleværelsene ligger og sitter tyskere og tsjekkiske kollaboratører. Kvinner ved siden av menn, deriblant døde, syke og barn. I trappen løper en gardist og en pike med hvitt forkle mot de tre. — Fint at dere kommer! Det har hendt noe jævli nettopp! Kom hurtig og se!

Det som de tre fikk se i skoleværelset er så gruffullt at til og med de to forbrytere blir stående forlegne. På gulvet velter små barn seg i krampe og kaster rallende opp noe blålig med blod i. Mødrene deres oppfører seg som vanvittige, en slår uavlatelig hodet mot veggen, en kneler og tigger om medlidenhet, de andre skriker som ville dyr. Ved veggene står hulkende piker med hvite forklær, frivillige hjelpere i det tsjekkiske Røde Kors, ved et vindu brøler en kvinne: — Lege! Lege! Vi trenger straks lege!

Folkene på gaten som nettopp

har stillet seg i kø, rotter seg igjen sammen og sperrer veien for den lille grønne vogn som langsomt humper seg frem fra Korn-gasse over den opprevne brolegning. Vognen blir hilst med et brøl, for den har en tavle med påskriften «Lege».

I inngangen til værelset står to dadelløst antrukne og friserete rødekors-søstre og ser udeltagende på. Ved føtene deres ligger en fattigslig kledd mann. Den ene hånd er hevet truende, den andre sønderbitt av smerte, ligger i en blåaktig lake. Mannen er død.

Folkene glaner på paret som stiger ut av bilen. — De ser ut som filmskuespillere, hvisker en kvinnelig tilskuer. Legen er iført en snehvit, nystroket kittel, sykesøsterens drakt stråler formelig av renhet. De går tause gjennom rekken av nysgjerrige og døren blir hurtig lukket bak dem igjen. For å berolige de ventende, blir kort etter 8 personer sloppet inn. Resten danner på ny kø og ser opp mot vinduet hvor kvinnen fremdeles jamrer.

Martin og Michaela går opp trappen, fulgt av gardister som strutter av våpen. De er ikke akkurat edru alle sammen. Det sørgelige bilde i skoleværelset ovenpå er uforandret. Bare kvinnen kaster seg på kne foran mannen med legeskittelen og hulker: — Hjelp, hjelp, for Guds skyld, herr doktor! Mannen min har også drukket den forgiftede melken. Der ligger han! Hjelp ham, ellers dør han! Og de stakkars barna! Se bare hvor barna må lide, herr doktor!

— Ta det med ro, brummer Martin forlegen. Hvor mange ganger siden søndag har han ikke benyttet denne forslitte frase som ikke kan hjelpe noen? Han vinker til to av de frivillige rødekors-søstre og hvisker til dem at de skal føre kvinnen ut på gangen. — Jeg skal straks rope på Dem når undersøkelsen er forbi.

Det er imidlertid intet å undersøke. Mannen er død. Av barna lever bare tre fremdeles, men også de ligger i de siste treknninger.

— Hvem har gjort dette? Martins stemme er så uhyggelig rolig at Michaela begynner å skjelve. Ingen finner noe merkelig i at han istedenfor medikamenter eller en injeksjonssprøyte trekker en revolver ut av lommen. Det er jo revolusjon og man trenger et våpen like meget som lommestørkle.

— De to suggene der, knurrer Oskar og peker på de to rødekors-søstrene.

Martin snur på hodet og stivner. Disse to kvinner kjenner han. Begge har under krigen arbeidet for Gestapo. Den ene er jødinne og har et forfalsket pass, den andre er

Forts. side 6

Peronismen på marsj igjen i Argentina

MASSEMØTE PÅ HUNDRE TUSEN KREVER PERON TILBAKE OG PROKLAMERER KAMP PÅ INTERNASJONAL BASIS

Engelsktalende avis i Buenos Aires beretter om det peronistiske kjempemøte.

Buenos-Airesbrev til FOLK OG LAND.

12. oktober 1963 gjenvant Storbritannia en av sine mange tapte posisjoner. I 1958 ble dets agenter satt ut av spillet om Argentina av de nordamerikanske interessenter. Men kampen har pågått til det siste og gitt seg utslag i de senere års militære revolusjoner som har kostet mange hundre argentinske soldaters liv. Den såkalte røde militærsektors ledere, gorillane, engasjerte seg klart for

den britiske imperialisme, mens de blå stillet seg til tjeneste for den nordamerikanske. Det nye kabinett av 12. oktober består av trofaste lakeier for Albion og er innenrikspolitisk sett det mest gjennomførte gorilla-team — skjønt en er klok nok til foreløpig å gå frem med silkehansker.

Den bebudede annullering av oljekontraktene og utmeldelse av det internasjonale pengefond, skyldes altså ikke akkurat nasjonalisme, men

Forts. side 8

Calle Rivadavia ved Once-strøket,, hvor demonstrasjonene fant sted.

ORVAR SÆTHER;

Nordisk Samling

Under krigen, mens tyskerne var her i landet, tok Quisling opp tanken om en Nordisk Samling for å styrke Norges stilling i det europeiske samarbeide.

Jeg siterer et utdrag fra en tale han holdt i Colosseum 5. september 1941:

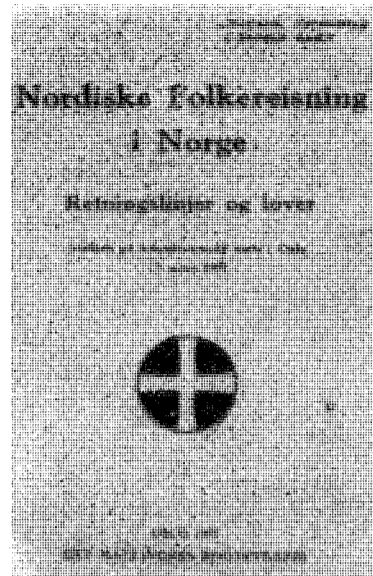
«For det nordiske og germanske broderskaps skyld og for styrken og samholdet i Norden, ønsker vi at også Sverige snarest mulig av egen kraft vinner fram til en nyordning i pakt med tidens lov, at det svenske folket likesom det norske i samhøve med Henrik Ibsens manende og profetiske ord: vil træde tidens aabne spor imod et frit, et helt, et mægtig Nord».

«Den dag er nærmere enn de aner de individer som i egeninteresse og i dristig tvil om kraften i den strøm som driver verden framover, trosser tidens lov og smigrer seg med å kunne stanse floden og demme den opp, men som dog til slutt blir ubarmhjertig oversvømmet og revet bort. Den dag det skjer, er en lykkelig dag for Norden. For når Nordens land blir fridd for internasjonal jødemakt og avlastet for Englands og Russlands trykk, og når det finner tilbake til seg selv, til sitt eget nordiske vesen, så vil de i samlet samarbeid med vårt tysk-germanske broderfolk gå en stor framtid i møte. Tilsammen er vi nordiske folk, om ikke de største i folketall, så dog nest Tyskland kulturelt og økonomisk den største makt i det egentlige Europa. Våre naturlige forutsetninger åpner for oss innen rammen av det nye Europa muligheter i verdensmålestokk. Hvis vi bare evner en kraftig innsats, og jeg tviler ikke et øyeblikk på at vi gjør.

Heller ikke tviler jeg på at Englands og Amerikas endelige nederlag vil bringe oss de gamle norske besittelser tilbake til Norden: Svalbard, Grønland, Island, Færøyene, Hjaltland og Orknøyene, slik at hele vårt livsrom og også basisen for vår kraftutfoldelse ute i verden og på havene blir sikret».

Det er de samme tanker som ligger til grunn for bevegelsen Nordisk Samling som i disse dager er reist av endel nasjonalsinnede menn og kvinner i Norge og Sverige.

Historisk sett kom de første forsøk på å samle Norden galt avsted. Det var Sveane og Trønderne som var de sterkeste folk i Norden. De

begynte samlingen fra hver sin kant og de gikk begge sørover langs kysten og møttes i Viken. Resultatet av dette måtte bli en kløvning av Norden i to riker. Hadde østvikkerne og värmlendingerne vært de sterkeste og samlingen hadde begynt i Nordens sentrum, så kunne vi i dag ha hatt en av Europas sterkeste nasjonalstater. Sammen er Norge og Sverige nesten like stort som Frankrike og Vest-Tyskland (h.h.v. 765000 km² og 899 000 km²).

Strategisk ligger Norden meget godt til og de nordiske folk regnes blant verdens fremste. Det er nu på tide at samlingen begynner riktig — nemlig fra Värmland og Østvikken og at Norge og Sverige blir ett rike, og at Ibsens berømte setning i «Kongsemnerne» blir utvidet til også å omfatte Sverige.

Jeg tillater meg å sitere Ibsen i moderne og utvidet form:

Götar, svear, østvikker og

vestvikker, värmländinger, norrländinger, trønder og vestlendinger, norrbotninger og hålogalendinger; alle skal være ett heretter, og alle skal vite med seg selv og skjønne at de er ett.

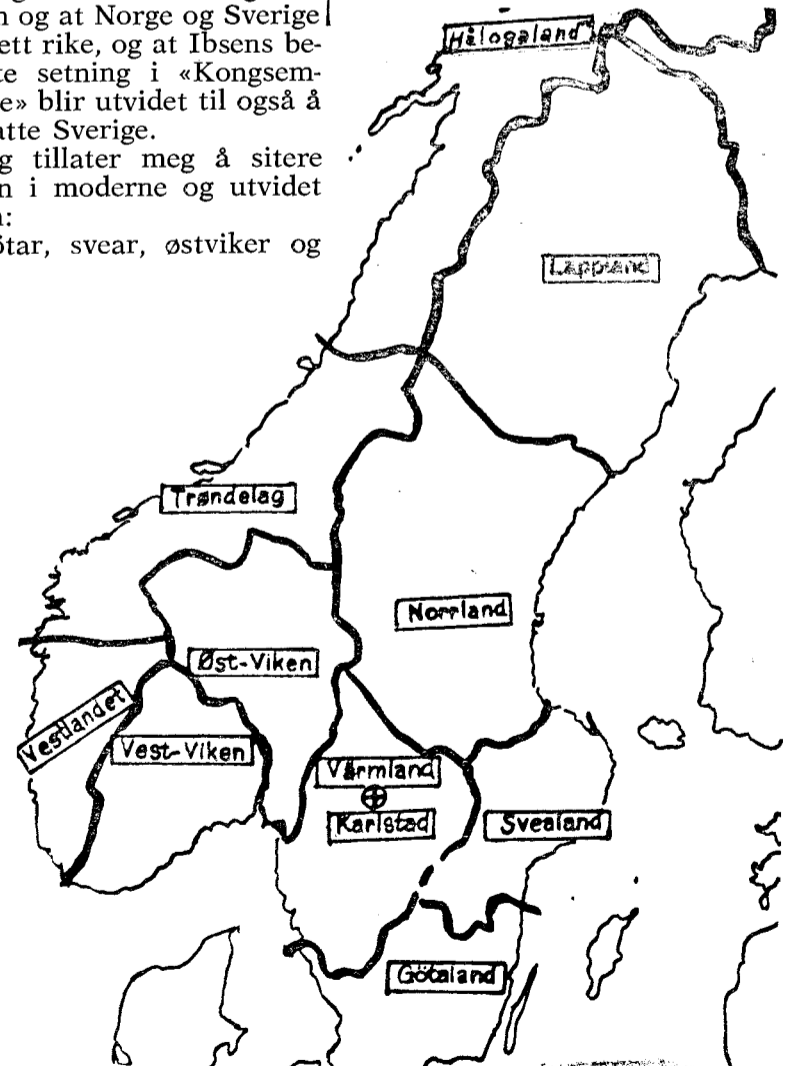
Det viktigste argument mot en slik samling her i Norge er at svenskene vil komme til å dominere. Derfor er det foreslått at den nye stat må bli en forbundsstat. Hver av de nevnte ti stammer må få lokalt selvstyre og Norden deles i ti delstater, noe i likhet med Tyskland. Disse delstater eller riksdeler kunne da være Hålogaland, Trøndelag, Vestlandet, Østvikken, Vestvikken, Värmland, Götaland, Svealand, Norrland og Norrbotten. Hovedstaden kunne være Karlstad.

Denne idé er ikke utopi eller det rene tøv. Det er en virkelighetsnær og praktisk gjennomførlig forsvarsforanstaltning.

Slik som utviklingen i verden går i dag, kan vi nordboere risikere å få oppleve at Norge og Danmark går inn i Atlanterhavsunionen, og Sverige og Finland i Sovjetunionen. Det ville være en fryktelig tragedie. Derfor er Nordisk Samling praktisk politikk.

Her i Norge er det kommet endel antydninger om at

Forts. side 7

Et nytt beleilig dødsfall - -

Forts. fra side 1

Dessverre må prosessen nå fremmes uten hovedanklagede, mannen som kunne fortelle sannheten. Han døde meget beleilig i varetektsfengselet, og hvordan det henger sammen med dette dødsfallet og med det Baer hadde å fortelle om Auschwitz, kan en lese i en artikkel i DEUTSCHE WOCHENZEITUNG av H. St. Vi gjengir i oversettelse:

Legenden om «de seks millioner jøder» vinner også i utlandet mindre og mindre tiltro. Det sies at dette vanvittige tall etter offentliggjørelsen av Ringelblum («Chronique du Ghetto Varsovie») og Hanna Arendt retter seg mot jødene selv. For ikke bare tyskerne var verktøy ved jødemordene, men også et rystende antall jøder, dels frivillig, dels tvungne. I Auschwitz-prosessen ville dette absurde tall nødvendigvis måtte korrigeres.

Eichmann-prosessen vek dessverre utenom dette graverende spørsmål. Det er så meget mere beklagelig for begge parter som dette problem allerede ble fremkastet i Nürnberg ved de edfestede forsikringer av dr. Morgen og dr. Reinicke. Da det i 1960 var lyktes å arrestere den siste kommandant i Auschwitz, Richard Baer, kunne man både i tysk og i jødisk interesse håpe at dette hovedvitne ville kunne bidra vesentlig til oppklaring av spørsmålet og tallet på de faktiske ofre.

Auschwitz er herunder av sentral betydning, idet det i de på tysk område beliggende konsentrasjonsleire ikke har kunnet påvise eksistensen av gasskamre. Til og med «Institut für Zeitgeschichte» i München måtte i august 1961 medgi: «Hverken i Dachau eller i Bergen-Belsen eller i Buchenwald er jøder eller andre fanger blitt gasset ihjel». Tilintetgjørelsesaksjoner og de tekniske innretninger for slike har ingen steder kunnet påvises i Altreich. Spørsmålet om den hemmelige jødetilintetgjørelse konsentrerer seg altså særlig om det polske Auschwitz, hvor Richard Baer var kommandant fra desember 1943 til 25. januar 1945, da leiren ble evakuert.

«Six millions, oui ou non?»

Den siste utgave av den meget utbredte franske ukeavis RIVAROL undersøker over en hel side spørsmålet «Six millions, oui ou non?» Den siterer herunder Richard Baers forgjenger, den i Polen henrettede Hoess, som var kommandant i Auschwitz fra 1940 til november 1943. Hoess hadde erklært at i denne tid beløp tallet på fanger seg til ialt 1.130.000. Baer ble nå beskyldt for under sin le-

delse av leiren, altså etter Hoess, å ha gasset ihjel 437.000 jøder fra Ungarn.

RIVAROL beretter videre at det til hans bestyrtelse ikke lykkedes riksadvokaten dr. Fritz Bauer, å overføre skylden for dette på Baer. Baer var ikke til å bringe bort fra at «under hele den tid da han ledet Auschwitz hadde han aldri sett gasskamre og heller ikke visst at det eksisterte slike». Baer hadde aldri gått fra dette standpunkt, han hadde endog nevnt vitner som kunne bekrefte hans utsagn.

Forhøret av Baer i Auschwitzprosessen, som uten sammenligning vil bli den største rettssak mot tyske «krigsforbrytere» siden Nürnberg, vil etter utsagn av RIVAROL utvilsomt ha vært av avgjørende betydning. Denne rettsak, som etter tre utsettelse er berammet til julen 1963, vil imidlertid nå måtte begynne uten Auschwitz-kommandanten, idet han plutselig døde i juni.

Ryktene om dødsårsaken vil ikke forstumme. Mens den tyske presse (i likhet med den norske) bare har meldt om Baers død uten kommentarer, har for eksempel den franske presse befatet seg utførlig med de nærmere omstendigheter. RIVAROL beretter at fru Baer har erklært at hennes mann aldri tvilte på at han måtte bli frifunnet. Noen foranledning til selvmord forelå altså neppe. Fru Baer forsikret, som den franske ukeavis utvidere beretter, at hennes mann alltid hadde kunnet glede seg over en utmerket helse. Heller ikke da hun besøkte ham to uker før hans plutselige død hadde han på noe vis klaget over manglende sunnhet.

Baer hadde riktignok bedt om lege, men denne kom først etter at han allerede var død. RIVAROL nevner at dødsårsaken ifølge obduksjonsresultatet var hjertesvakhet (deficiencia cardiaca). I sin opphisselse hadde fru Baer unnlatt å kreve en ny obduksjon av liket (contre-autopsie). Den døde var umiddelbart deretter blitt kremert.

Gift — ikke utelukket.

DEUTSCHE HOCHSCHULEHRER-ZEITUNG, som kommer i Tübingen skriver nå supplerende i nr. III-1963: «I obduksjonserklæringen fra instituttet for rettsmedisin ved universitetet i Frankfurt a. M. heter det bl. a.: «Saken sett under ett, kan det imidlertid ikke utelukkes at det er inntatt en luktfri og ikke etsende gift, skjønt en feil i hjertekranskarene er tilstrekkelig til å ha bevirket døden. Spørsmålet er altså

hvis denne antagelse holder stikk, hvem som har gitt Baer denne luktfri og ikke etsende gift». En mann som håper på å bli frifunnet, kunne ikke ha noen grunn til å forgifte seg selv, noe som normalt heller ikke ville være mulig i en fengselscelle uten fremmed hjelp.

En eksakt undersøkelse av disse rykter ville være vel anbragt, da de ved begynnelsen av rettssaken kan ha forsterket seg ytterligere. Under enhver omstendighet er det dypt beklagelig at et så vesentlig vitne er blitt taust for tidlig. Også den franske ukeavis er av den oppfatning at tallet på jødiske ofre må reduseres til et tall som kan bevises. Seksmillionerlegenden belaster fortsatt tyskere og jøder uhellsvangert og ville antagelig utelukke en forsoning for evig tid. Jødene kan heller ikke være tjent med det. Dette spørsmål må undersøkes, skriver RIVAROL, «til det er funnet et presist og indiskutabelt svar».

Dødsdansen -

(Forts. fra s. 4)

fra Kroatia. Begge to kjenner likeledes ham og tar ham for en kollega, for Martin har i oppdrag fra NKVD arbeidet som provokatør for russerne hos Gestapo. Jødinnen senker øyenvippene som tegn på at hun også har kjent ham igjen. Sannsynligvis holder hun ham fremdeles for en forbundsfelle. Det er imidlertid også en tredje kvinne der, som trass i forkledningen straks har gjenkjent Martin, og denne kvinne er fru Pecha. Det er jo mannen som var i Politipresidiet lørdag da Weidemann ble arrestert. Et fugleskremsel kalte han henne og ble igjen alene i værelset sammen med Reumann. Og sykesøsteren — min Gud, det er jo Helena! Hvorledes kommer hun hit? Fru Pecha biter seg i neglene av opphisselse og skyver seg langsomt nærmere paret. Først da Michæla ser på henne, merker hun at hun har tatt feil. Det er søsteren til Helena, som angivelig var utsatt for et ulykkestilfelle. Helst ville hun trampe i benene av sinne som et lite barn. Så mange tråder har hun i hånden, men på grunn av denne fordømte revolusjonen er hun avmektig som en oldenborre.

Bare langsomt og forvirret får Martin vite hvorledes ulykken har hendt. De to kvinnelige agenter kom inn på «inspeksjon». Mannen som nå ligger død, ble arrestert iformiddag, hvorfor visste ingen. Hans kone, en husbestyrerinne fra Korngasse, bragte ham en mugge melk, og da hun så de sultne små barna, syntes hun det var best å dele melken mellom dem. Mannen fikk imidlertid også en kopp fordi han hadde feber av opphisselse. Melken var imidlertid forgiftet og ingen andre kunne ha hatt gift i

Reise til det sydlige -

Forts. fra side 4

med norske og eksotiske vekster jeg noensinne har sett! Her ville nok kanskje den store professor Schübeler som skapte Tøyen tatt sin hatt av for en nasjonalromantisk, med sin jord sammenarbeidet jærbonde, som forøvrig ser ut og fører seg slik som jeg antar at norske generaler burde. —

Likeså lite som denne skildring byr på en navneliste, kan jeg gi en botanisk utredning av Nils Kalbergs arboretum.

På en nabogård bodde engang en mann som hadde deltatt i krigen i 1864. Han anla en eksotisk hage. Der var tre begavede barn — først på kirkegulvet, siden ble alle tre sinnsyke. En syk datter drev gården til den ble tatt. Hun bodde siden ute i nærheten under heller i en sprekk 1 meter bred, 4—5 meter lang i blåberget (skifer). Siden bodde hun i et hus i frukthagen. Alle som kom i huset måtte hilse på Trond, en trerot, som hun kalte for mannen sin. I denne selsomme hage har Nils Kalberg spist valnøtter fra treet. Det var der plantet poppel og gullpil og Nils har ennu vekster fra denne gamle utslettede hagen, men ennu klatrer humlen opp der, og han har berget av denne. Eføyen er tatt fra et fjell i nærheten. Den er en atlantisk vekst, som barylind og kristtorn, som gror på Kalberg i store numre, sammen med en svær araucaria, til venstre på bildet. — Det finnes «båtgraver» på Kalberg. Under ployning fantes lange sverd, 10 meter lange

muggen enn disse to udyr. — Før dem bort og knall dem ned! knurrer Jenda vilt.

— Først må dere bevise at det er oss som har forgiftet melken! forsvarer jødinnen seg hovmodig.

— Bevis? Har du noensinne sett et lik som forlanger bevis? ler Oskar barskt og går sammenkrøpet som en tyr mot de to kvinnene. De går et skritt bakover, men lenger kommer de ikke, for døren bak dem er lukket.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 — Oslo

HUSK BLADPENGENE

og 3 meter brede. Planeret vei 3—4 meter bred fører til inngjerdinger og planeret grunn. Han fortalte at Kleppestenen er ført til Bergen, men den hører hjemme på Kleppedyden på Jæren. —

På den ene side konsentrerer seg i det sørlige sterke minner fra hedendommen. På den annen side har religiøse strømninger tatt en slik utrert form at dette utfordret A. L. Kielland til bl. a. å skrive «Else. En julefortelling» — et angrep på det kristelig-moralske hykleri. Derfor fikk Kielland aldri diktergasje. Nå er det ikke få småkunstnere i Norge som får den, ja til og med én stor og modig, Alf Larsen.

Kapitulasjonsavtalen

Hr. redaktør!

Det var selsomt å lese Kohts svar. Nu er Koht langt opp i årene og kan ha glemt. Men da kapitulasjonsavtalen var på tale i Skancke-saken var Koht i sin kraftige alder. Men han husket ikke da heller. Så lettvent kan det være i det norske rettssamfunn i dag. Og det hele blir godtatt, når det kan tjene hensikten. Men hvor lenge skal humbugen være stille som mus og la oss terrorisere?

Her har vi et av de mørkeste kapitler i Norges historie, en kapitulasjonsavtale. Og landets utenriksminister sier han husker ikke en slik avtale i landets skjebnetime. Tro det hvem som vil. Men kapitulasjonsavtalen er et faktum, som heller ikke Koht kan benekte. Og hva så? Finner Koht det rett og hederlig at titusener gode norske kvinner og menn er dømt som om kapitulasjonsavtalen ikke eksisterer? Han kommer i sitt svar ikke inn på denne side av saken, som er særdeles nærliggende.

Bj. Rokseth.

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMÅL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullsmedmester

Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.

Bergen

Nordisk Samling -

NORGES BESYNDERLIGE KRIG —

Forts. fra side 5

det kanskje ikke er lovlig å arbeide for Nordisk Samling, og at Quislings lære er forbudt. Til det vil jeg som medlem av rådet svare:

Det er fullt lovlig å arbeide for en overnasjonal, nordisk regjering — for Norge og Sverige.

Vi har en organisasjon her i Norge som heter «En Verden». Den arbeider for én regjering for hele verden. Denne organisasjon nyter goodwill over alt. Den får lov å sende propagandamateriell endog inn på norske skoler.

Den norske grunnlov har nå fått en ny prgf. 93. Jeg sier:

«For at sikre den internasjonale Fred og Sikkerhet eller fremme international Retsorden og Samarbeide kan Stortinget med tre Fjerdedels Flertal samtykke i, at en international Sammenslutning som Norge er tilsluttet eller slutter sig til, paa et sagligt begrænset Område, skal kunne udøve Beføielser der efter denne Grundlov ellers tilligge Statens Myndigheter, dog ikke Beføielse til at forandre denne Grundlov».

Norge har altså adgang til å delta i en overnasjonal regjering hvis tre fjerdedeler av Stortinget er enig i det.

Hvis en fellesregjering over Norge og Sverige skulle bli til virkelighet, så måtte selvfølgelig det norske Storting med 3/4 flertall bestemme dette.

Jeg tror den svenske Riksdag har samme adgang som det norske Storting til å anerkjenne en overnasjonal myndighet.

Norge er i dag inndelt i 20 administrative områder som kalles fylker. Sverige er inndelt i 25 län.

Disse innledninger er foretatt av en lovlig myndighet.

En ny overnasjonal, nordisk, lovlig myndighet kan selvfølgelig inndele Norge og Sverige annerledes.

For Norge, som er det minste av de to land, er det jo en fordel at regjeringen er nordisk og utgår fra ti nordiske riksdeler og ikke blir en svensk regjering.

Det som er poenget med det hele er at arbeidet for en Nordisk Samling foregår i lovlige former. Og det er en selvfølge.

Quislings lære er ikke forbudt. Tveritmot, det er hans lære som alle partier i Norge fra 1945 og til i dag har arbeidet etter. Men det vesentligste mangler, nemlig lærens åndelige innhold. Men det vil føre for langt å komme inn på det her i denne artikkel.

Før 1945 stod det i Arbeiderpartiets program at partiet bygget på marxismen.

Det vil si alle bedrifter skulle være statsdrevet.

Høyre ønsket at ingen bedrifter skulle være statsdrevet.

Av Quislings program gikk det fram at statsdrift og privatdrift skulle samarbeide og at dette samarbeide skulle reguleres ved hjelp av Arbeidets lov og av et Næringsting.

Da Høyre og Arbeiderpartiet kom tilbake i 1945 ble de enige om å stille Quisling for en urettferdig domstol, dømme ham til døden etter lov med tilbakevirkende kraft og ta programmet hans. Det ble så kalt Fellesprogrammet.

« Rett og plikt til arbeide for enhver », heter det i dag sysselsetting.

Quislings «bedriftstanke», kalles i dag industrielt demokrati.

«Næringsrådene» heter i dag Utviklingsråd, økonomiske planleggingskomiteer osv. Fra Arbeiderpartiets side har det hele vært en slags N.E.P.-politikk, eller om man vil kalle det, folkefrontpolitikk. Men nå tvinges partiet av radikale krefter tilbake til marxismen.

Et stort flertall av det norske folk går inn for samarbeide mellom privat initiativ og statsinitiativ, og det er nettopp Quislings lære.

Quislings lære går videre ut på at staten skal deles i en politisk stat som kan ledes av et Storting (Riksting) og en økonomisk stat som kan ledes av et Næringsting, hvor der er innvalgt representanter for næringslivets menn og fra arbeiderne.

Quisling ville også ha en Arbeidets Lov. I denne loven må der bestemmes hvilke næringer som sikres rett til å utøves på basis av privat initiativ, slik at bønder, servisebedrifter, håndverkere og småbedrifter kan føle seg trygge.

Quislings lære er altså ikke bare lovlig, men den er i aller høyeste grad aktuell.

På det innenrikspolitiske område har altså det norske folk godtatt Quislings ideer, men fremdeles avviser det hans ideer på det utenrikspolitiske område. Og allikevel er dette langt det viktigste.

Quisling forutsa at Englands folkeforbundspolitikk ville føre til Englands egen undergang. Og den veien England går ser vi alle.

Quisling sa også at denne «En verdens»-politikken ville føre til at det norske folks moralske kraft ville tapes. Det er også riktig.

Med støtte i Quislings lære kan man trygt forutsi at den F.N.-politikken som Amerika i dag fører, og som ikke er noe annet enn en videreføring i verdensformat av den folkefrontpolitikk som ble drevet i 30-årene, med logisk

(Forts. fra s. 2)

i den heter det bl. a. at «regjeringen slik som forholdene den gang var, ikke kunne gi noen kategorisk oppfordring eller noen ordre til offiseren om å reise ut av landet.»

Hvorfor altså, hvis det virkelig var krig?

Men la oss se litt på hva 9. aprilregjeringens utenriksminister, Halvdan Koht betror verden i sin bok «Frå skanse til skanse». Koht er tross alt mere historiker enn politiker og sier derfor ting som hans kolleger og de sammensvorne rettoppgjørere neppe er så begeistret for.

Det fremgår klart av denne bok at dette å kapitulere og å gå ut av krigen ikke var noen fremmed tanke for regjeringen. Vi tenker ikke da bare på det som hendte i den første uken etter 9. april, da Stortinget faktisk vedtok å søke å finne en ordning med tyskerne, men for eksempel på det Koht anfører på side 104 i boken. Da de allierte styrker hadde forrådt de norske styrker i Trøndelag og evakuert lenger nordpå med samt norsk overkommando og norsk regjering og konge, ble Koht og Ljungberg sendt over til London for å få England til å sette noe inn på å ta igjen Trondheim. Noe som naturligvis var et fåfengt foretagende, fordi det som inte-

konsekvens vil føre til borgerkrig i Amerika.

Norge og Norden er i dag innenfor Russlands interesse-sfære. Og et negro-angelsaksisk Amerika vil ingen interesse ha av å forsvare Norden. Det er derfor vi må ha en Nordisk Samling som er vel beredt både moralsk og forsvarsmessig, og som er villig til å ofre noe. Den folkefrontpolitikk som Kennedy i dag fører med Russland under navn av fredelig sameksistens vil ikke føre til varig fred slik som demokraterne i vesten tror. Den vil føre til at verden deles opp i flere store sosialistiske og marxistiske verdensblokker, enten ved infiltreringspolitikk og demokratisk overgang til sosialismen, eller ved borgerkrig. Demokratiet kan aldri overvinne sosialismen, sier Quisling. De er begge som kommuniserende rør.

Nå er turen kommet til Amerika. Kennedy har inntatt Kerenskij's plass, og de hvite i Amerika skal få føle hva det vil si å leke med marxismen.

For å overleve dette må vi ha Nordisk Samling og Norden må klare seg selv.

Quislings tanke om et samlet Norden er derfor fortsatt høyst aktuell og virkelighetsnær.

Orvar Sæther.

resserte engelskmennene jo ikke var Norges vel — det hadde jo kynisk trukket Norge inn i krigen — men å få stanset malmen til Tyskland over Narvik. Men om dette sier altså Koht:

«Og så skulle vi krevja aktiv framgang mot Trondheim, for vi meinte at ville ikkje dei allierte setta kraft på å ta att Trondheim, så var krigen tapt for oss, og meir enn ein av oss sa i det vanmodet som da fylte oss, at i det tilfellet kunne vi liksom gjerne gjera fred med tyskane». (Uth. her.)

Koht innrømmer altså at man selv etter den allierte tilbaketrekning fra Trøndelag var inne på å «gjera fred med tyskane», og da kan man forestille seg innstillingen etter at de allierte for annen gang lot Norge i stikken og simpelthen dro avgårde med rubb og stubb. Konsekvensen kunne naturligvis bare bli det som også skjedde, nemlig at man «gjorde fred med tyskane» i kapitulasjonsavtalen.

Han utdyper det forøvrig nærmere på neste side, hvor det heter:

« — — det var noko av det siste Nygaardsvold sa til oss før vi skildes, at gav dei allierte opp striden for Trondheim, så hadde vi berre to ting å velja imellom: anten måtte vi gje opp heile striden vår og gjera forlik med Tyskland (men det ville vi vel snautt få) eller så fekk vi røme landet og berre holde oppe ei namn-regjering utanlands».

Og tyder dette som Koht også anfører på at det man hadde i tankene var å tre stolt frem som et fortsatt krigførende Norges regjering?

«Vi hadde jamvel teki til å tala om koss vi kvar for seg skulle livberge oss om vi alle vart nøydde til å freista livet utanfor landet. Dei yngre i regjeringa kunne vel alltid finne noko arbeid, og eg som var den eldste, rekna med at kanskje eg kunne koma i universitetsteneste i Amerika».

Så fikk de altså til syvende og sist jobb som eksilregjering i Englands tjeneste og fikk hånd om det «gullet som no var med på «Glasgow» og skulle bli deponert i Bank of England».

Men både Koht og de andre var nervøse for hva det kunne bli til, for det var ikke sikkert den stolte «allierte» kunne gjøre bruk av dem:

«For Ljungberg og meg tyktes no alt sjå svart ut. Vi spurde oss sjølve om vi kanskje aldri skulle koma att ifrå denne ferda vår. Kanskje vi berre kjem til å bli som eit slag krigsfangar i London? sa eg til dei andre før vi skildes.» (!)

Ellers er vel forhandlingene, etter at det var klart at de allierte ville trekke tropene sine ut av Norge, om et

ubesatt nøytralt Nord-Norge med demarkasjonslinje ved Narvik garantert av svenskene, det beste bevis på hva man tok sikte på når det gjaldt den fremtidige ordning med tyskerne. Det var da hensikten at Nygaardsvold-regjeringen skulle bli sittende i Nord-Norge. Intet normalt menneske kunne vel tro at tyskerne ville gå med på en slik ordning og samtidig skulle krigen mellom Norge og Tyskland fortsette uforstyrret?

Nå, det ble ingen slik ordning og herrene dro avsted til England. De truet også med seg general Fleischer:

«Han og ynskte å bli verande att i landet og stå for demobiliseringa. Men det leie var at han nett i desse dagane sendte regjeringa ei føreteljing om at ho ikkje burde flytte ut or landet, men sjølv kapitulera for tyskane.»

Fleischer skjønte tydeligvis heller ikke dette med at krigen skulle fortsette tiltross for en kapitulasjon. Og Ruge, som selv ikke ville dra avsted han ydet sitt bidrag når det gjaldt å få Fleischer til å reise, idet han

«sa jamvel at han var redd at om Fleischer vart verande att og vart gjort til krigsfange, så kunne han koma til å hjelpa tyskane med å tala vondt om engelskmennene».

Og det stolte regjeringsmedlem og nåværende Høyesterettsjustitiarius, den nidkjære deltager i «rettsoppjøret», han var faktisk ikke bedre en at han midt under den krig som fortsatte etter kapitulasjonen også ville være igjen:

«I regjeringa drøfta vi for fullt alvor om ikkje Terje Wold burde bli etter og bli utnemnt til fylkesmann for Troms fylke, han var sjølv huga på det, og some av oss tenkte seg at det kunne vera nyttig.»

Nå har naturligvis Koht også måttet tilpasse boken sin etter den legenden man senere bygget «rettsoppjøret» på, med den fortsatte krig! Derfor anfører han også at Fleischer før avreisen ble utnevnt til «kommanderende general for hærstyrken utanfor landet». Rent bortsett fra at noen slik styrke da ikke fantes, så skrev Fleischer selv i 1943 at han fulgte med som «rådgiver». (Jfr. General Fleischer: Etterlatte papirer, side 73):

«Før jeg går til eventuell ny tjeneste finner jeg det riktig å skildre i korte trekk den utvikling som har ført hit fra den dag jeg etter regjeringens beslutning forlot min stilling som sjef for 6. divisjon for å følge med ut av landet som Kongens og regjeringens rådgiver». (Uth. her.)

Forts. neste nummer.

Peronismen på marsj - -

Fort. fra side 5

den kjennsgjering at disse er til Nordamerikas fordel, mens en nå vil tilgodese de britiske interesser. President Illia har selv sagt at det vil bli inngått nye kontrakter.

Kongressen vil etter det nye system komme til å arte seg som litt av et Babels tårn med hele 17 forskjellige blokker, deriblant en gruppe på 17 deputerte som representerer den såkalte «peronisme uten Peron.»

En av Guidos siste regjeringshandlinger var å dekretere en rekke lønnsforhøyelser. De deputerte skal heretter heve 75.000 pesos månedlig, dommere 100.000 pesos og landets president 175.000 pesos. Samtidig nekter man lønnspålegg til arbeidere som ikke tjener mere enn 5-6 000 pesos om måneden, eller ca. 300 norske kroner.

Den første frukt av dette nye demokrati kunne peronistene glede seg over på den såkalte troskapsdagen 17. oktober. Med en dags varsel klarte bevegelsen å mønstre et massemøte av gigantiske dimensjoner. Den engelske avis i Buenos Aires skriver om møtet bl. a.:

«Peronismen flammert opp i revolusjonær gjenoppstandelse siste kveld da en folkemasse på Plaza del Once utfordret president Arturo U. Illias regjering og krevet tilbakevenden av diktatoren i eksil Juan Domingo Perón.

Mengden var sint og fiendtlig. Da president Illia og visepresident Carlos H. Perette ble nevnt, pep de anslagsvis 100.000 mennesker som var pakket sammen på plassen skingrende.

Så applauderte de da fagforeningsleder Andrés Framini tilføyet:

«Sr. Illia, hvis De virkelig er patriot, hvis De virkelig ønsker fred og enighet, så kunngjør nye valg øyeblikkelig, med deltagelse av alle de politiske partier.»

Dette var åpen peronisme igjen for første gang siden mars siste år, da den avsatte president Arturo Frondizi tillot peronistene å delta i valg som Union Popular, og den største demonstrasjon siden Peróns dager.

Trommene slo takten som akkompagnement til skrikene om «Perón eller døden, revolusjon» og de skringrende toner av peronistsangene.

Fotografier av Perón og hans avdøde hustru Evita ble solgt på plassen under argentinske flagg.

Veldige bannere med bilder av Perón og hans avdøde hustru var festet til forsiden av mausoleet for Argentinas første president Bernardino Rivadavia og hundrevis av flaggsvingende peronister satt oppe på gravmålet. De sang og skrek slik at talernes stemme ofte druknet.

Framini sa til massen: «Bevegelsen er på marsj igjen — muligens uten Generalens fysiske nærvær, men han er her i ånden.»

«Vi vil befri landet for ameri-

kanske og engelske imperialister, men vi vil ikke lede dere til kommunismens røde klut», sa han.

Jeg kompletterer med følgende:

Andrés Framini, den 49 år gamle, nesten blinde arbeiderleder og en av bevegelsens sterkeste personligheter, proklamerte under øredøvende jubel «Den tredje posisjons internasjonale», hvis virksomhet vil bli utvidet til hele verden for å bekjempe både kapitalismens og kommunismens store internasjonale, som er like store ondre og i høy grad hindrer folkene i å nå den fulle frihet og uavhengighet. Bevegelsen innleder hermed en ny fase i sin kamp mot det stedlige oligarki og koloni-imperialismens makt. Timen er kommet, da folkene bak jernteppet og alle andre undertrykte folk i verden vil løfte justisialisismens rettferdighetens banner, sa Framini, og fortsatte: General Perón kulminerer nå utviklingen av sin doktrine på internasjonal mark og viser oss justisialisist at det er vår plikt å innrullere oss i denne saks tjeneste for menneskehetens emansipasjon.

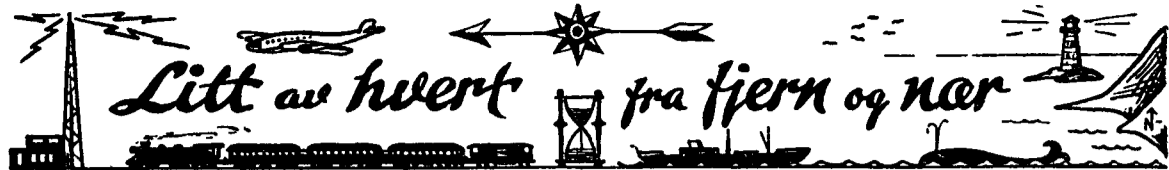
«Bevegelsens reorganisering på revolusjonær basis er et uunnngåelig ledd i denne kamp.»

Framini har i forståelse med Perón og ledelsen forøvrig lagt frem et drastisk reformprogram, som gjennomført vil besegle den endelige dom over det kapitalistiske system.

Om kapitalisme, demokrati, kommunisme og nasjonal-socialisme sier Perón ellers følgende, som kanskje kan være av interesse:

«Kapitalismen er en forferdelig umoraliskhet, siden dens eneste mål er å oppnå størst mulig antall fordeler uten hensyn til de skadelidende, og størst mulig pengebeløp uten hensyn til hvor de kommer fra. Nasjonenes selvstendighet, folkenes blod og menneskenes samvittighet er alt underkastet dens forferdelige materialisme og pengemakt. Denne kyniske filosofi kunne naturligvis ikke vises frem i all sin gru på denne måte. Derfor oppfant en dette med det parlamentariske demokrati og de politiske partier for å pynte på sin sanne tankegang. Man måtte gi folkene illusjoner for å få dem til å glemme den undertrykkelse de var gjenstand for. Det en gav dem var det liberale demokrati, som ikke på noe vis betyr at demokratiet virkelig eksisterer. Det viktige for kapitalismen er at dette samfunnssystem tillater den å arbeide fritt over hele verden. Her har den angelsaksiske imperialisme sin rot, den som er blitt et symbol i hele Vesten.

Grunnet disse omstendigheter er kommunismen blitt fremstilt som kapitalismens store motsetning. I virkeligheten tror jeg også dette bare er en illusjon.

«DEN RETTE SIDA».

I bladet ARBEIDETS RETT på Røros klipper vi denne fornøyelige notis: «Blant den overveldende masse av telegrammer statsminister Gerhardsen har mottatt de siste dagene finner vi også dette:

Herr statsminister Einar Gerhardsen, Oslo.

I historien vil du bli stående som en av Norges største statsmenn. I slaget sto du på den rette siden.

Johan Falkberget».

Såvidt vi husker var det på samme siden som Lindstrøm blant andre. Ellers har ARBEIDERBLADET som kjent alltid hatt det travelt med å komme med på «den rette sida» både i krig og fred. Ellers synes vi oppriktig talt Falkberget bør holde seg til diktningen. Det gjør han mye bedre.

*

EUROPEISK UTSALG.

Av en publikasjon fra det amerikanske National Science Foundation fremgår at det bare i årene mellom 1957 og 1961 er kommet til USA fra Europa 11.166 ingeniører og naturvitenskapsmenn, derav 3.306 engelske, 2.225 tyske, men bare 411 franske. En kan sannelig lese meget ut av disse tallene!

*

SNART 50 ATOMBOMBER.

Midt i forrige måned ble de seks første atombomber stilt til tjeneste i Frankrike. Dermed har da landet for alvor tatt skrittet inn i atommaktenes rekke. Innen utgangen av 1964 vil Frankrike forføye

over 50 atombomber. Det blir forøvrig overveiet å gå igang med ytterligere 40 bomber.

Men denne illusjon, skapt av en tysk jøde, er like pervers som kapitalismen selv. De to systemer beveger seg i virkeligheten utenfor livets sanne ramme og glemmer den viktigste faktor: Mennesket.

Slik skaper de begge barnet for skolen og ikke skolen for barnet, og likedan folkene for økonomien istedenfor økonomien for folkene. Er denne overensstemmelse en ren tilfeldighet? Nei, de er tvertimot av samme opprinnelse. Ellers hadde man ikke forenet seg for å eliminere de nasjonalsosialistiske bevegelse som hadde dannet seg i Europa som en sikker barriere mot den russiske kommunisme og den angelsaksiske imperialisme. De sa at de allierte seg for å bekjempe «diktaturet» og erklærte disse «diktaturers» ledere for å være gale. Men se bare hva som skjer etterpå!»

Det ble ellers under møtet sendt ut et båndopptak av et spesialbudskap fra general Perón, som oppfordret ungdommen til å overta bannerne og ansvaret. Jeg som finner meg 15.000 kilometer vekk, sa han, kan bare trekke opp taktikken. Ellers for-

over 50 atombomber. Det blir forøvrig overveiet å gå igang med ytterligere 40 bomber.

*

ADENAUER VIL TIL ISRAEL.

Det sies at Adenauer gikk av i vrede fordi etpar av hans innflydelsesrike partifeller motsatte seg at det ble opptatt diplomatiske forbindelser med Israel, noe den gamle hadde satt seg i hodet å få gjennomført før han overlot roret. Til gjengjeld erklærte han under sitt avskjedsbesøk hos den israelske misjon i Köln at han vil foreta en reise til Israel.

*

ME 163's TESTFLYVER DØD.

Karl Baur, den tidligere sjefpilot ved Messerschmidt-Werke er død i en alder av 57 år i Arlington i Texas. Han fløy det første jetfly i verden, Me 163.

*

MERE UTVIKLINGS-HJELP.

Nyhetsbyrået African Express meddeler at innenriksministeren i Tanganika, Job Lusinde har gjort kjent for nasjonalforsamlingen at det fremtidig for fanger som sitter i fengsel for ran vil bli anvendt korporlig avstraffelse med seks stokkeslag hvert kvartal. Da minstestrafen for ran (som for bestikkelse) er to år, vil fangen altså få minst 48 stokkeslag den tid han sitter inne. Stokkene bekostes rimeligvis av utviklingshjelpen. Jfr. skattedeslen.

beholdt han seg lederskapet av bevegelsen «til det dukker opp en annen leder».

Det deltok ellers også en rekke nyfascistiske organisasjoner i møtet under egne bannere og merker, blant andre den før omtalte «Tacuara»-organisasjonen. De gav uttrykk for sin støtte og sympati i kampen.

Etter møtet kom det til voldsomme sammenstøt med politiet da mengden forsøkte å marsjere til regjeringsbygningen, noe som forøvrig tydeligvis var forutsett, siden det var kjørt opp 4 ambulanser på Plaza Once før møtets begynnelse. Det var da også en rekke sårede både blant politiet og blant demonstrantene. Politiet påstod etterpå at peronistene hadde brukt skytevåpen.

Innenriksminister Juan Palmero skyndte seg forøvrig med å erklære at de sammenstøt som hadde funnet sted var av mindre betydning og «ikke på noen måte endret betydningen av den pasifiseringsprosess som pågikk i Argentina». Tiden vil vise. Den engelsk-

NYTT TIDSSKRIFT.

I Wien utkom i september for første gang Kommentar zum Zeitgeschehen». Det er meningen at det skal komme med 10 numre pr. år og redaktør er den kjente ungdomsleder Konrad Windisch, som flere ganger har sittet innesperret på grunn av politisk virksomhet tom ikke faller i de nydemokratiske makthaveres smak.

*

FYDA!

Dette utrop gjelder både det meget demokratiske tyske blad STERN og det engelske High Society for i førstnevnte leser vi at sistnevnte nå distanserer seg fra den tidligere forsvarsminister med skandalene Lord Profumo — «for hans bestefar, så forteller man i hans tidligere klubber var en innvandrert, senere naturalisert italiener, hans far var jøde og hans mor japanerinne.» — Hvorledes han ble Lord og forsvarsminister gis det ingen forklaring på.

*

FLERE AMERIKANERE ENN EUROPEERE.

Efter hva det offisielle statistiske byrå i USA meddeler beløper antallet av innvånere på det amerikanske kontinent seg nå til 441 millioner mens det tilsvarende tall for Europa er 437 millioner. Det folkerikeste land i verden er Kina med 731 millioner innbyggere.

talende avis slår iallfall opp over hele siden at «Rop om 'Leve Perón' fyller et bykvarter for første gang på 8 år».

Å. S.

FORBUNDETS KONTOR

Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 32 14

Elspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land